

Sygnatura akt II C 592/17

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 22 listopada 2017 r.

**Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie II Wydział Cywilny w następującym składzie:**

**Przewodniczący: SSR Aneta Mikołajuk**

**Protokolant: Monika Małyszka-Kamińska**

**po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2017 r. S.**

**na rozprawie sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.**

**przeciwko K. Ł. (1)**

**- roszczenia z umów bankowych innych**

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5375,59zł (pięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 9 listopada 2016r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1886zł (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt sześć złotych) tytułem kosztów procesu,

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 204zł (dwieście cztery złote) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

**Sygnatura akt: II C 592/17**

## UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 9 listopada 2016 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zażądał zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego K. Ł. (1) kwoty 5.455,59 zł wraz odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 9 listopada 2016 r. do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 69 złotych oraz innych kosztów – opłaty manipulacyjnej w kwocie 0,69 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód zawarł z pozwanym umowę o limit kredytowy oraz umowę o kartę płatniczą kredytową Banku (...) S.A. w ramach, której przyznał pozwanemu limit kredytowy wynoszący 5.000 zł. Wobec braku spłaty zadłużenia powód wezwał pozwanego w dniu 30 kwietnia 2016 r. do spłaty zadłużenia przeterminowanego pod rygorem wypowiedzenia umowy. Mimo to pozwany nie uregulował należności. W dalszej części uzasadnienia powód wskazał, iż na dochodzoną kwotę składa się kapitał w kwocie 4.956,95 zł, odsetki naliczane od dnia 8 listopada 2016 r. w kwocie 418,64 zł oraz naliczone opłaty i prowizje w kwocie 80 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 30 marca 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k.6).

W piśmie z dnia 8 maja 2017 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 30 marca 2017 roku wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu zaprzeczył wszelkim wyraźnie nieprzyznanym twierdzeniom strony powodowej oraz zakwestionował wysokość zobowiązania twierdząc, że jest zawyżona i nie znajduje odzwierciedlenia w rzeczywistości (k.8-11).

Postanowieniem z dnia 26 maja 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód przekazał sprawę do tut. Sądu, jako sądowi właściwości ogólnej pozwanego (k.21).

W piśmie z dnia 30 sierpnia 2017 r. powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwot według żądania zawartego w pozwie oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego oraz 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa (k.66-67).

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. prowadzi działalność bankową polegającą m.in. na udzielaniu kredytów i pożyczek.

W dniu 11 stycznia 2011 r. powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym K. Ł. (2) umowę o przyznanie limitu kredytowego i kartę płatniczą kredytową (...) Banku (...) S.A. nr (...), rachunek nr (...) w ramach której pozwany otrzymał limit kredytowy w wysokości 5.000 zł na cel konsumpcyjny. Zgodnie z § 4.1 umowy ustalono, iż oprocentowanie kredytu wykorzystanego poprzez dokonanie transakcji kartą jest zmienne i na dzień zawarcia umowy wynosi 20 % dla transakcji bezgotówkowych, gotówkowych oraz dla przelewów wykonywanych w ciężar limitu kredytowego. Ustalono, iż w trakcie trwania umowy oprocentowanie limitu kredytowego nie będzie przekraczać odsetek maksymalnych w wysokości 4krotności kredytu lombardowego NBP. Oprocentowanie kredytu na karcie kredytowej, ogłaszane w komunikacie oprocentowania depozytów i kredytów dla osób fizycznych miało być ustalane z uwzględnieniem kosztu pozyskania środków na finansowanie, specyfiki kredytów kartowych a także regulacji ustawowych. Odsetki miały być naliczane według zmiennych stóp procentowych ustalanych w stosunku rocznym.

Zgodnie z § 6 ust 4 umowy wpłaty miesięczne zaliczone są w pierwszej kolejności na koszty windykacji, opłaty za upomnienie/wezwanie do zapłaty, prowizje i opłaty bankowe, odsetki od całości zadłużenia i wymagalne odsetki od kwot operacji, operacje gotówkowe, przelewy w ciężar limitu kredytowego, operacje bezgotówkowe. Zgodnie z § 7 ust. 4 za okres opóźnienia w spłacie kredytu Bank miał naliczać odsetki od wykorzystanego kredytu w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Integralną częścią umowy stanowią Tabela opłat i prowizji dla karty kredytowej określająca opłaty i prowizje związane z wydaniem i użytkowaniem karty.

### **Dowód:**

- umowa kredytu k. 56-59

- odpis KRS k. 30-54

W okresie od 11 stycznia 2011 r. do 21 sierpnia 2017 r. pozwany dokonywał transakcji bezgotówkowych.

### **Dowód:**

- lista operacji k. 71-83

- wyciąg z rachunku k. 84-157

Pismem z dnia 30 kwietnia 2016 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia przeterminowanego w całkowitej wysokości 5.081,68 zł w terminie 14 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy. Kwota wymaganej płatności wyniosła 1.466 zł. Nadto poinformowano pozwanego o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację. Pozwany nie podjął próby polubownego zakończenia sporu.

***Dowód:***

- pismo z dnia 30 kwietnia 2016 r. k. 60
- potwierdzenie odbioru k. 60v

Pismem z dnia 1 czerwca 2016 r. powód ze względu na brak spłat wymagalnych płatności wypowiedział pozwanemu zawartą umowę. Okres wypowiedzenia wynosił dwa miesiące od daty otrzymania pisma. Na dzień sporządzenia pisma kwota wymaganej płatności wynosiła 1.941 zł. Pismo pozwany odebrał w dni 21 czerwca 2016 r.

***Dowód:***

- pismo z dnia 1 czerwca 2016 r. k. 61
- potwierdzenie odbioru k. 61v

Pismem z dnia 26 września 2016 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wezwał pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia w kwocie 5.368,91 zł ( w tym, kapitał 4.956,95 zł, odsetki 331,96 zł, opłaty i prowizje 80 zł) lub ustalenia ugodowych warunków spłaty. Pozwany nie uregulował należności.

***Dowód:***

- pismo z dnia 26 września 2016 r. k. 62
- potwierdzenie odbioru k. 62v

***Sąd Rejonowy zważył, co następuje:***

Powództwo okazało się uzasadnione niemal w całości.

W niniejszej sprawie powód wywodził swe roszczenie z umowy zawartej przez pozwanego z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W., stanowiącej umowę o limit kredytowy i kartę płatniczą kredytową. Tym samym podstawę prawną roszczenia stanowił przepis 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe w zw. z art. 2 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001 r. nr 100, poz. 1081), który stanowi, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Natomiast zgodnie z art. 2 ust. 4 ww. ustawy konsumentem jest osoba fizyczna, która zawiera z przedsiębiorcą umowę w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą. Zgodnie z art. 3 ust. 1 tej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1).

W niniejszej sprawie zastosowanie znalazły także przepisy art. 6 k.c. i art. 233 §2 k.p.c. Zgodnie art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W przypadku kwestionowania przez stronę przeciwną twierdzeń (zwłaszcza niepopartych dowodami) i przedłożenia na tę okoliczność odpowiednich dokumentów bardziej czy mniej bezpośrednio podważających owe twierdzenia, to na drugiej stronie ciąży obowiązek podjęcia inicjatywy dowodowej i wykazania, że twierdzenia te są uzasadnione. Natomiast przepis art. 233 §2 k.p.c. stanowi, że Sąd oceni jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Dodatkowo, zgodnie z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym K. Ł. (2) umowę o przyznanie limitu kredytowego i kartę płatniczą kredytową (...) Banku (...) S.A. w ramach której pozwany otrzymał limit kredytowy w wysokości 5.000 zł na cel konsumpcyjny.

Powód domagał się natomiast zasądzenia od pozwanego kwoty 5.455,59 zł, na które składała się kwota 4.956,95 zł tytułem niespłaconego kapitału, kwota 418,64 zł tytułem odsetek naliczanych od dnia 8 listopada 2016 r. oraz kwota 80 zł tytułem opłat i prowizji.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował zawarcia z powódką umowy. Jedynie w zarzutach od nakazu zapłaty zakwestionował wysokość zobowiązania twierdząc, że jest zawyżona i nie znajduje odzwierciedlenia w rzeczywistości.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dokumenty w postaci umowy o limit kredytowy i kartę płatniczą kredytową, listę operacji od 11 stycznia 2011 r. do 21 sierpnia 2017, wyciągu z rachunku nr (...) oraz korespondencji powoda z pozwanym. Sąd uznał dowody z przedłożonych dokumentów za wiarygodne, gdyż pozwany nie kwestionował ich autentyczności a także nie kwestionował ich mocy dowodowej. Ich forma i treść nie wzbudziła także wątpliwości sądu. Strona powodowa dostarczyła przy tym materiał dowodowy umożliwiający ustalenie, że pozwany nie wywiązał się należycie z umowy, w szczególności nie dokonywał spłat zadłużenia na rachunek do spłaty w okresie obowiązywania umowy. Brak terminowej spłaty zobowiązania doprowadził zaś do powstania wymagalnej wierzytelności Banku wobec pozwanego. Pozwany natomiast nie zgłosił zastrzeżeń, co do okoliczności podniesionych przez powódkę i nie zakwestionował dołączonych do pozwu dokumentów, nie wziął udziału w rozprawie i nie podniósł żadnych innych okoliczności i twierdzeń, poza tymi wyrażonymi w zarzutach od nakazu zapłaty.

W tej sytuacji w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego należało stwierdzić, że powódka uczyniła zadość ciężącemu na niej obowiązkowi dowodzenia zasadności wywiedzionego żądania.

Wskazać również należy, iż Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

W niniejszej sprawie powód dochodził od powoda przysługującego mu roszczenia tytułem kapitału, tj. kwoty 4.56,95 zł. Skoro zostało wykazane, że pozwany wykorzystał ww. kwotę, to z kolei on był zobowiązany do wykazania, że dokonał spłaty zadłużenia. Tymczasem jak to już wyżej zostało zaznaczone w przedmiotowej sprawie pozwany temu obowiązkowi dowodowemu w żadnym stopniu nie sprostał.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się oprócz należności głównej także odsetek w kwocie 418,64 zł. Powód wskazał, że są to odsetki maksymalne, naliczane w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Zgodnie z § 7 ust. 4 umowy od zadłużenia przeterminowanego miały być naliczane przez Bank odsetki od wykorzystanego kredytu stanowiące czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP. W uzasadnieniu pozwu powód wskazywał, że bank naliczył pozwanemu odsetki umowne w wysokości zgodnej z treścią zawartej umowy kredytu. Wysokość była wyznaczona progiem odsetek maksymalnych. Stąd też Sąd w całości powództwo w tej części uwzględnił. Wyliczenie to nie budzi żadnych wątpliwości.

W zakresie dalszych odsetek od zasądzzonego roszczenia głównego Sąd orzekł na podstawie art. 359 k.c. Przepis ten w § 1 stanowi, że odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. W niniejszej sprawie umowa kredytu stanowiąca podstawowy

stosunek obligacyjny, z którego wynikało żądanie pozwu, przewidywała w § ust.7, że od zadłużenia przeterminowanego miały być naliczane odsetki stanowiące czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP. Dlatego też rodzaj i wysokość odsetek należnych powodowi określono, jako czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP od dnia złożenia pozwu.

***Tym samym Sąd zasądził od pozwanego K. Ł. (1) na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 5.375,59 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonymi od dnia 9 listopada 2016. do dnia zapłaty, o czym orzeczono w pkt I wyroku.***

W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić.

Wskazać należy, że pozwany jest konsumentem w rozumieniu przepisu art. 22 § 1 k.c., co zobowiązuje Sąd do dokonania oceny przedmiotowego roszczenia również w świetle przepisów o ochronie konsumentów, w tym szczególnie art. 385 § 1 – 385 § 3 k.c.

W ocenie Sądu część pozwu w zakresie naliczania opłat windykacyjnych i prowizji budzi poważne wątpliwości w świetle przepisów o zobowiązaniach umownych i ochronie konsumenta przed niedozwolonymi klauzulami umownymi. Przepis art. 385 § 1 k.c. stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Norma prawna zawarta w przepisie kolejnego paragrafu stanowi, że jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Z kolei przepis art. 385 § 3 k.c. stanowi, że nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Natomiast przepis kolejnego paragrafu stanowi, że ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Zgodnie z przepisem art. 385 § 2 k.c. oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

Należy zauważyć, że analogiczne opłaty, jak wymienione w § 10 umowy, uznane zostały w wielu orzeczeniach Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za klauzule naruszające zbiorowe interesy konsumentów, czyli klauzule niedozwolone. Przykładowo wymienić można orzeczenia wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych UOKiK pod numerami 4090, (...), dotyczące opłat za wezwania do zapłaty, czy wypowiedzenia umowy. W konsekwencji także w niniejszej sprawie opłaty przewidziane w § 10 umowy należy uznać w świetle art. 385 § 3 pkt 16-17 k.c. za klauzule niedozwolone. Zdaniem Sądu charakter opłat wskazanych w § 6.1 umowy wskazuje, że w istocie opłaty te traktowane są przez pożyczkodawcę, jako kara umowna za nieterminową spłatę pożyczki przez pożyczkobiorcę. Opłaty te niewątpliwie pozostają w sprzeczności z regulacją art. 483 § 1 k.c. przewidującego karę umowną na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania świadczenia niepieniężnego. Zawierając wskazane ustalenie odnośnie zgody na obciążenie opłatami wskazanymi w § 8 ust. 1 umowy pożyczkodawca narzucił w istocie pożyczkobiorcy karę umowną za opóźnienie w spłacie pożyczki (świadczenia pieniężnego), przy określeniu bardzo krótkiego terminu spłaty udzielonej pożyczki, od której co do zasady wyrażonej w art. 481 § 1 k.c. mogą przysługiwać odsetki, a nie kara umowna. Naliczenie opłat za przesłanie pisemnych monitów zawierających wezwanie do zapłaty w związku z nieterminową spłatą w wysokości kilkukrotności opłaty za przesyłkę poleconą, przy czym bez wskazania obowiązku przesłania takiego monitu przesyłką poleconą, podczas gdy koszt sporządzenia wezwania i nadania przesyłki może wynieść maksymalnie kilka złotych, należy uznać za nieekwiwalentne i niedozwolone. Powódka wskazała w pozwie, że część dochodzonego roszczenia zawiera opłaty za monity kierowane do strony pozwanej, w ocenie Sądu opłaty te stanowią klauzule niedozwolone, czyli nie są wiążące dla konsumenta (art. 385 § 1 k.c.).

Należy zauważyć, że podobne regulacje zawarte są w Dyrektywie nr 93/13/ EWG, która wprowadza ochronę konsumentów przed nieuczciwymi postanowieniami umownymi. W wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30 maja 2013 r. C-488/11 przyjęto, że „Art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on sądowi krajowemu, jeżeli stwierdził on nieuczciwy charakter postanowienia dotyczącego kary umownej w umowie zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, na ograniczenie się, do czego upoważnia go prawo krajowe, do obniżenia przewidzianej przez nie kwoty kary umownej obciążającej tego konsumenta, lecz zobowiązuje go do zwykłego niestosowania rzeczzonego postanowienia wobec konsumenta.” Wprawdzie w niniejszej sprawie wprost nie ma mowy o karze umownej, jednak opłaty windykacyjne wymienione w pozwie stanowią podobne obciążenie, co wymaga analogicznej oceny. W świetle przepisów o ochronie konsumentów wskazane powyżej opłaty za nieterminową spłatę pożyczki przez pożyczkobiorcę, należy uznać za nadużycie, bowiem powód nie wykazał, by faktycznie poniósł jakiegokolwiek wydatki z tego tytułu. Nie ulega wątpliwości, że zastrzeżony w umowie obowiązek poniesienia takich dodatkowych obciążeń, które nie odnoszą się do głównego świadczenia konsumenta, daje pożyczkodawcy dodatkowe nieuzasadnione i nieekwiwalentne świadczenie kosztem konsumenta. Wskazane postanowienia umowne jako nieuzgodnione indywidualnie z konsumentem, naruszają klauzulę dobrych obyczajów, w oparciu o wskazane powyżej przepisy nie wiążą zatem konsumenta. Mając powyższe Sąd orzekł jak w pkt II wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie, z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zauważyć należało, iż w rozpoznawanej sprawie Sąd zasądzając na rzecz powódki kwotę 5.375,59 zł uznał ją za stronę wygrywającą powództwo niemal w całości, co uzasadniało obciążenie w całości strony pozwanej kosztami procesu. Koszty powódki obejmowały uiszczoną opłatę sądową od pozwu w kwocie 69 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800 zł (wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości określonej na podstawie §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Biorąc pod uwagę sumę wydatków obu stron i wynik postępowania Sąd stwierdził, że pozwany powinna zwrócić powódce wszystkie poniesione koszty, o czym sąd orzekł w pkt III wyroku.

W punkcie IV Sąd orzekł o nieuiszczonych kosztach sądowych na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych jako różnicę między opłatą od pozwu uiszczoną przez powoda w kwocie 69 zł a faktyczną opłatą od pozwu w kwocie 273 zł (5.455,59\*5%) obciążając nimi stronę pozwaną stosownie do wskazanego powyżej wyniku postępowania.